

מחשבה קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן

יומא דף כא

חתם סופר

עומדים צפופים ומשתחווים רוחים. נראה להנסי' כי
עומדים לפופים, כי הכשתחווה רוחים אין חידוש
דמועט מחזיק מרוצה במקום קדוש, אך היה גם שיעמדו לפופים
ויקבלו שכר אגרא דבי כלה דוחקא [כצרכות ו' ע"ב] - ולא

חתם סופר שו"ת חיו"ד סי' רלד

ובמ"ש לעיל לעומדים לפופים היה צנץ ליתן שכר להצאים צחלות
צ"ח ה' יוצן לפופים צחצח"ץ ח"ג ק"סי ר"א דגם צזמנו כח"י
נכ צזה צצ"כנ שצירושלים צצואס קס צחג השצוועות כל קצירותיהם
ולא לר להם וה' יודע כי עיני ראו צח"ל דצר זה ולא אוכל לפרש מפני
פרילי עמנו וח"כ מאי צצואס ^{דעשרה נקיס} נעשו צצ"המק אצל הכס
הוס עומדים לפופים וכח"ל :

שער יוסף על חתם סופר אבות פ"ה מ"ה

בפנים), מעתה מובן שהביא רא'י אם בביהכ"ג שבירושלים לא
צר להם, ומרן ראה כן גם בח"ל, א"כ מה רבותא דמשתחווים
רוחנים הלא במקום קדוש בביהמ"ק ודאי שיה' כן (וכמ"ש
הח"ס במאמר לעיל משנת תקפ"ו) אלא ודאי שהנס הי' שעמדו
צפופים לקבל שכר אגרא דבי כלה. (ועי' בדרשות ח"ס דף

חתם סופר כאן בהמשך

אמרו ח"ל [צרכות ו' ע"ב] אגרא דבי כלה דוחקא, ואילו
צירושלים היה עפי מצנחרה, שלא אמר אדם מעולם לר לי
המקום שאלן צירושלים. ונ"ל נהי שהקצ"ה שולח צרכה צענא
להכיל מקום צרכה הפירות, כיון שצעליו עושין רלונו של מקום,
מכל מקום אין המקום הדחוק מחזיק מקום האנשים חלל ע"י
נסיון זה שיהיו עומדים לפופים וסוצלים צשמחה ואינם מרגישים
מרוצ חדוה שזוכים לעמוד במקום קדוש או לשמוע קול הדורש
היינו אגרא דבי כלה, וצרכות זה משתחווים רוחים צאחה צרכה
אל המקום להכיל המועט את המרוצה, ולא אמרו ח"ל מעולם
לא לר מקום ירושלים, חלל לא אמר אדם מעולם לר לי
המקום, כי הקצ"ה נתן צלצם אהבה ואחווה ע"י שמחת מלות
עלויות הרגל וכדאח"ל [סנהדרין ז' ע"א] כד הוי רחימתם